Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE SĄDU (czwarta izba)

z dnia 2 maja 2022 r.*

Skarga o stwierdzenie nieważności – Dumping – Przywóz elementów wyciskanych z aluminium pochodzących z Chin – Akt nakładający ostateczne cło antydumpingowe – Importer – Akt regulacyjny wymagający przyjęcia środków wykonawczych – Brak indywidualnego oddziaływania – Niedopuszczalność

W sprawie T-328/21

Airoldi Metalli SpA, z siedzibą w Molteno (Włochy), którą reprezentowali adwokaci M. Campa, M. Pirovano, D. Rovetta, G. Pandey, P. Gjørtler i V. Villante,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, którą reprezentowali G. Luengo i P. Němečková, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

SĄD (czwarta izba),

w składzie: S. Gervasoni (sprawozdawca), prezes, R. Frendo i J. Martín y Pérez de Nanclares, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

uwzględniając pisemny etap postępowania, w szczególności:

– zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Komisję w piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 30 września 2021 r.,

– uwagi skarżącej w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności złożone w sekretariacie Sądu w dniu 14 listopada 2021 r.,

wydaje następujące

* Język postępowania: angielski.

Postanowienie [1]

1 W skardze na podstawie art. 263 TFUE skarżąca, Airoldi Metalli SpA, wnosi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2021/546 z dnia 29 marca 2021 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz elementów wyciskanych z aluminium pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2021, L 109, s. 1; zwanego dalej „zaskarżonym rozporządzeniem").

[…]

Co do prawa

[…]

W przedmiocie istnienia środków wykonawczych do zaskarżonego rozporządzenia

[…]

19 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem istnienie środków wykonawczych do zaskarżonego rozporządzenia w kontekście art. 263 akapit czwarty TFUE należy badać w świetle celu, jakiemu to postanowienie służy, polegającego na umożliwieniu osobie fizycznej lub prawnej wniesienia skargi na akty o charakterze generalnym, które nie są aktami ustawodawczymi, a które dotyczą jej bezpośrednio i nie wymagają środków wykonawczych, co pozwala uniknąć sytuacji, w których taka osoba musiałaby naruszyć prawo, by uzyskać dostęp do sądu (postanowienie z dnia 21 stycznia 2014 r., Bricmate/Rada, T-596/11, niepublikowane, EU:T:2014:53, pkt 66; zob. podobnie wyrok z dnia 18 października 2018 r., Internacional de Productos Metálicos/Komisja, C-145/17 P, EU:C:2018:839, pkt 49).

20 Należy zatem zbadać, czy akt regulacyjny Unii jest wdrażany przez inny akt, który może zostać zaskarżony przez jego adresata albo przed Sądem, albo przed sądami państw członkowskich (zob. podobnie: wyrok z dnia 18 października 2018 r., Internacional de Productos Metálicos/Komisja, C-145/17 P, EU:C:2018:839, pkt 50, 51; postanowienie z dnia 21 stycznia 2014 r., Bricmate/Conseil, T-596/11, niepublikowane, EU:T:2014:53, pkt 67).

[…]

23 Należy zatem w niniejszej sprawie ustalić – zgodnie z orzecznictwem, stosownie do którego należy odnieść się do sytuacji osoby powołującej się na prawo do wniesienia skargi oraz odwołać się wyłącznie do przedmiotu skargi (wyrok z dnia 19 grudnia 2013 r., Telefónica/Komisja, C-274/12 P, EU:C:2013:852, pkt 30, 31; postanowienie z dnia 12 stycznia 2017 r., Amrita i in./Komisja, C-280/16 P, niepublikowane, EU:C:2017:9, pkt 36, 37) – czy zaskarżone rozporządzenie, którego celem jest nałożenie ceł antydumpingowych, jakie importerzy będą musieli płacić, wymaga środków wykonawczych względem skarżącej, która jest importerem odnośnego produktu.

[1] Poniżej zostały odtworzone jedynie te punkty postanowienia, których publikację Sąd uznał za wskazaną.

24 Z utrwalonego orzecznictwa zapoczątkowanego na podstawie przepisów wspólnotowego kodeksu celnego z 1992 r. [rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. 1992, L 302, s. 1), ze zmianami, zwane dalej „kodeksem celnym z 1992 r.”] i kontynuowanego w oparciu o przepisy Unijnego kodeksu celnego z 2013 r. [rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające Unijny kodeks celny (Dz.U. 2013, L 269, s. 1), ze zmianami, zwane dalej „kodeksem celnym z 2013 r.”], mającego zastosowanie w niniejszej sprawie, wynika, że rozporządzenia nakładające ostateczne cła antydumpingowe wymagają środków wykonawczych względem importerów będących dłużnikami z tytułu owych ceł, polegających na powiadomieniu importera o wynikającym z nich długu celnym (wyrok z dnia 18 października 2018 r., Rotho Blaas, C-207/17, EU:C:2018:840, pkt 38, 39; postanowienia: z dnia 5 lutego 2013 r., BSI/Rada, T-551/11, niepublikowane, EU:T:2013:60, pkt 53; z dnia 21 stycznia 2014 r., Bricmate/Rada, T-596/11, niepublikowane, EU:T:2014:53, pkt 72; z dnia 7 marca 2014 r., FESI/Rada, T-134/10, niepublikowane, EU:T:2014:143, pkt 33; wyrok z dnia 19 maja 2021 r., China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja, T-254/18, odwołanie w toku, EU:T:2021:278, pkt 116; postanowienie z dnia 14 września 2021 r., Far Polymers i in./Komisja, T-722/20, niepublikowane, EU:T:2021:598, pkt 66).

25 W szczególności w celu wdrożenia art. 14 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, na mocy którego ostateczne cła antydumpingowe pobierane są przez państwa członkowskie, art. 101 ust. 1 kodeksu celnego z 2013 r. przewiduje, że „[k]wota należności celnych przywozowych lub wywozowych jest określana przez organy celne właściwe dla miejsca, w którym powstał dług celny”, i nie przewidziano w tym względzie wyjątku w odniesieniu do ostatecznych ceł antydumpingowych. Ponadto stosownie do art. 104 ust. 1 owego kodeksu organy celne, o których mowa w jego art. 101, księgują zgodnie z prawem krajowym należną kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych określoną zgodnie z tym ostatnim przepisem. Wreszcie art. 102 wspomnianego kodeksu stanowi w ust. 1, że organy celne powiadamiają dłużnika o długu celnym w formie przewidzianej w miejscu, w którym dług celny powstał, a w ust. 2 precyzuje, że w przypadku gdy należna kwota należności celnych jest równa kwocie wpisanej do zgłoszenia celnego, zwolnienie towarów przez organy celne jest równoznaczne z powiadomieniem dłużnika o długu celnym.

26 Wbrew temu, co twierdzi skarżąca, ze zmiany przepisów celnych nie można zatem wnioskować, że pod rządami kodeksu celnego z 2013 r., mającego zastosowanie w niniejszej sprawie, rozporządzenia nakładające ostateczne cła antydumpingowe nie wymagają już środków wykonawczych względem importerów – tym bardziej, że przepisy kodeksu celnego z 2013 r., przypomniane w pkt 25 powyżej, prawie nie różnią się od przepisów wcześniej obowiązujących. Już art. 217 i 221 kodeksu celnego z 1992 r. przewidywały bowiem określanie kwot należności celnych przez krajowe organy celne, powiadamianie dłużnika o tych kwotach przez rzeczone organy, a także to, że zwolnienie towarów jest równoznaczne z powiadomieniem dłużnika o długu celnym, w przypadku gdy kwota tego długu jest równa kwocie zgłoszonej przez importera.

27 Wniosków tych nie podważa argumentacja skarżącej, zgodnie z którą taka analiza nie uwzględnia wprowadzenia przez tytuł IX kodeksu celnego z 2013 r. „systemów teleinformatycznych” do celów wdrożenia wspomnianego kodeksu.

28 Prawdą jest, że z przepisów tytułu IX kodeksu celnego z 2013 r. oraz z przepisów przyjętych przez Komisję na podstawie tego tytułu IX wynika, iż „wymiana informacji, takich jak deklaracje, zgłoszenia, wnioski lub decyzje, między organami celnymi oraz między przedsiębiorcami a organami celnymi, […] zgodnie z wymogami przepisów prawa celnego, odbywa się za pomocą technik elektronicznego przetwarzania danych” (art. 6 ust. 1 kodeksu celnego z 2013 r.).

29 Niemniej, jak wynika z samego brzmienia tego przepisu, a także z przepisów kodeksu celnego z 2013 r., o których mowa w pkt 25 powyżej, owa informatyzacja dotyczy wymiany informacji między przedsiębiorcami a organami celnymi i w żadnym wypadku nie oznacza sama w sobie, że w przywozie produktów i zapłacie ceł antydumpingowych uczestniczą obecnie wyłącznie przedsiębiorcy, bez późniejszego zaangażowania krajowych organów celnych.

30 Dokumenty przedstawione w tym względzie przez skarżącą jedynie potwierdzają taką wykładnię. Po pierwsze bowiem, ze sporządzonego przez agenta celnego opisu procedury zgłoszenia celnego i określenia kwoty należności celnych do zapłaty, przedstawionego przez skarżącą w załączniku do jej uwag w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności, wynika, że w następstwie wprowadzenia do teleinformatycznego systemu celnego – w odniesieniu do którego nie zakwestionowano, że odpowiadają za niego krajowe organy celne – zgłoszenia celnego zawierającego w szczególności dokonane przez importera oszacowanie kwoty należności celnych, system ten generuje decyzję pozytywną w formie nadania kodu, równoznacznego z przyznaniem zwolnienia i umożliwiającego dopuszczenie odnośnych towarów do swobodnego obrotu. Po drugie, należy zauważyć, że do zgłoszeń celnych przedstawionych w załączniku do uwag skarżącej w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności dołączono sporządzone przez włoskie organy celne (Agenzia Dogane Monopoli) dokumenty zawierające między innymi kilka kodów.

31 Wynika stąd, że zaskarżone rozporządzenie może wywoływać skutki dopiero w następstwie zgłoszenia celnego sporządzonego przez importera (zob. a contrario wyrok z dnia 14 stycznia 2016 r., Doux/Komisja, T-434/13, niepublikowany, EU:T:2016:7, pkt 60–64), po którym w sposób konieczny dochodzi do przyjęcia środka przez krajowe organy celne. Prawdą jest, że środek ten ogranicza się najczęściej, w braku kontroli, do wyżej wspomnianego powiadomienia przy wykorzystaniu systemu teleinformatycznego i że podjęcie przez wspomniane organy działania w formie kontroli, po której w takim przypadku następuje powiadomienie o wynikach weryfikacji i o ewentualnej korekcie kwoty należności celnych do zapłaty, jest rzadsze. Niemniej nawet jeżeli działanie organów krajowych ogranicza się do wspomnianego powiadomienia przy wykorzystaniu systemu teleinformatycznego, nie zmienia to faktu, że dochodzi w ten sposób do przyjęcia przez te organy aktu. Brak przeprowadzenia kontroli w odniesieniu do towarów skarżącej, na który ta ostatnia powołuje się w niniejszej sprawie, jest zatem pozbawiony znaczenia.

32 Nie jest również istotne twierdzenie skarżącej, że krajowe organy celne nie dysponują żadnym zakresem uznania przy wdrażaniu zaskarżonego rozporządzenia w przypadku niezdecydowania się na kontrolę. Oprócz tego, że twierdzenie takie można uznać za świadczące o przyznaniu, iż zachodzi konieczność przyjęcia przez organy krajowe środków wykonawczych, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem brak uprawnień dyskrecjonalnych jest kryterium, które należy zbadać w celu stwierdzenia, czy spełniona jest przesłanka bezpośredniego oddziaływania na stronę skarżącą, która zgodnie z brzmieniem art. 263 akapit czwarty TFUE stanowi przesłankę odrębną od warunku, by akt nie wymagał środków wykonawczych (zob. podobnie wyrok z dnia 18 października 2018 r., Internacional de Productos Metálicos/Komisja, C-145/17 P, EU:C:2018:839, pkt 54 i przytoczone tam orzecznictwo; postanowienie z dnia 21 stycznia 2014 r., Bricmate/Rada, T-596/11, niepublikowane, EU:T:2014:53, pkt 74 i przytoczone tam orzecznictwo).

33 Ponadto wnioskowanie z ustanowionej w kodeksie celnym z 2013 r. automatyzacji, że zaskarżone rozporządzenie nie wymaga środków wykonawczych, oznaczałoby uzależnienie oceny prawnego kryterium braku środków wykonawczych do danego aktu od okoliczności czysto technicznych. Takie uproszczenie o charakterze materialnym, uzasadnione zresztą brakiem zakresu uznania po stronie organów krajowych, nie może wywoływać takich konsekwencji (zob. podobnie postanowienie z dnia 5 lutego 2013 r., BSI/Rada, T-551/11, niepublikowane, EU:T:2013:60, pkt 49).

34 Należy zresztą zauważyć, że z art. 44 kodeksu celnego z 2013 r., jak również z wcześniej obowiązujących przepisów (art. 243–245 kodeksu celnego z 1992 r.) wynika, że decyzje dotyczące stosowania przepisów prawa celnego wydawane przez organy celne mogą być przedmiotem odwołania, zgodnie z procedurą ustanowioną w tym celu przez dane państwo członkowskie na podstawie tego przepisu i z możliwością podniesienia, w stosownym przypadku, zarzutu niezgodności z prawem rozporządzenia nakładającego cła antydumpingowe przed sądami krajowymi, które przed wydaniem orzeczenia mogą skorzystać z postanowień art. 267 TFUE (zob. podobnie postanowienie z dnia 14 września 2021 r., Far Polymers i in./Komisja, T-722/20, niepublikowane, EU:T:2021:598, pkt 67, 68 i przytoczone tam orzecznictwo).

35 Z całości powyższych rozważań wynika, że zaskarżone rozporządzenie wymaga względem skarżącej środków wykonawczych, w związku z czym aby jej skarga została uznana za dopuszczalną, skarżąca musi wykazać, że wspomniane rozporządzenie dotyczy jej indywidualnie.

[…]

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba)

postanawia, co następuje:

1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.

2) Airoldi Metalli SpA zostaje obciążona kosztami postępowania.

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 2 maja 2022 r.

Sekretarz — Prezes
E. Coulon — S. Gervasoni